

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. B.**, bývajúceho v Ž., zastúpeného JUDr. I. M., advokátom v Ž., proti žalovanej **Ž. C., a.s.**, D., o **určenie neplatnosti výpovede**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 16 C 12/2004, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 18. júna 2007 sp.zn. 5 Co 268/2006, rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 18. júna 2007 sp.zn. 5 Co 268/2006 **z r u š u j e** a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 19. apríla 2006 č.k. 16 C 12/2004-207 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti výpovede a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že výpoveď daná zamestnávateľom – právnym predchodcom žalovanej žalobcovi 28. októbra 2003, ktorou zamestnávateľ skončil pracovný pomer so žalobcom z dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm.b/ Zákonníka práce spĺňa všetky základné zákonné podmienky vyžadované pre jej platnosť. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline rozsudkom z 18. júna 2007 sp.zn. 5 Co 268/2006 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že určil, že výpoveď z 28. októbra 2003 daná právnym predchodcom žalovanej žalobcovi je neplatná. Žalovanú zaviazal nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového a odvolacieho konania v sume 14 827,-- Sk (492,17 EUR) do troch dní na (bližšie nešpecifikovaný) účet splnomocneného zástupcu žalobcu. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že na rozdiel od právneho záveru prvostupňového súdu, ktorý uviedol pri vyhodnotení vykonaného dokazovania aj okolnosť, či

po zrušení funkčného miesta č. X na Správe ŽKV Ž. (ktoré zastával žalobca) došlo aj k zrušeniu obdobných funkčných miest na ďalších Správach ŽKV, či už vo Z., B. alebo v K., že z pohľadu racionalizácie funkčného miesta v Správe ŽKV č. X v Ž. je táto okolnosť nepodstatná, pretože žalovaná ako zamestnávateľ sa rozhodla, že zruší funkčné miesto č. X v Správe ŽKV v Ž., bolo to jej rozhodnutie a túto racionalizáciu potom zabezpečila tak, že kompetencie z tohto miesta prebral námestník prednostu pre hnacie vozidlá, a preto, ak sa zamestnávateľ nerozhodol pre takúto racionalizáciu aj v iných Správach ŽKV, je to vyslovene jeho rozhodnutie, pre ktoré mal svoje dôvody, ktoré však nesúvisia s daným stavom, právny záver odvolacieho súdu v tejto otázke je diametrálne odlišný. Ak totiž v organizačnej štruktúre všetkých Správ železničných koľajových vozidiel v rámci organizácie žalovanej je systemizované miesto vedúceho oddelenia opráv hnacích vozidiel (funkčné miesto č. X – pozn. dovolacieho súdu), a v troch Správach (Z., B., K.) zostalo toto pracovné miesto zachované, iba v Správe železničných koľajových vozidiel Ž. bolo zrušené, možno konštatovať, že zrušenie pracovného miesta žalobcu, aj keď sa žalovaná snažila ho zakomponovať pod ustanovenie § 63 ods. 1 písm.b/ Zákonníka práce, že sa stal zamestnanec nadbytočný vzhľadom na zníženie stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce smerovalo predovšetkým k naplneniu snahy žalovanej zbaviť sa žalobcu. O náhrade trov (celého) konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 149 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Navrhla dovolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie z dôvodu, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Poukázala na to, že pri vyhlásení rozsudku odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie neurčitosťou výpovedného dôvodu vo výpovedi z 28. októbra 2003, avšak v písomnom vyhotovení rozhodnutia toto oprel už o iné dôvody. V tejto súvislosti žalovaná uviedla, že písomným rozhodnutím Ž. a.s., ktorý bol nadriadeným orgánom Správy železničných koľajových vozidiel, bolo s účinnosťou od 1. novembra 2003 zrušené funkčné miesto č. X – riadiaci zamestnanec – vedúci oddelenia opráv hnacích vozidiel v Správe železničných koľajových vozidiel Ž., ktorú konkrétnu funkciu v tom čase zastával žalobca. Tomuto bolo oznámené, že žalovaná nedisponuje žiadnym vhodným pracovným miestom a nie je možné zrealizovať ponuku práce v zmysle ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Nakoľko žalobca nesúhlasil s návrhom skončenia pracovného pomeru dohodou z dôvodu organizačných zmien, zamestnávateľ pristúpil k výpovedi.

Výpoveď žalobcovi bola doručená 28. októbra 2003 a pred doručením bola prerokovaná zástupcami zamestnancov. V závere dovolania zdôraznila, že preskúmavanie výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm.b/ Zákonníka práce súdom sa musí sústrediť na otázku splnenia hmotnoprávnych podmienok platnosti výpovede. V tejto súvislosti vyslovila názor, že neprislúchalo odvolaciemu súdu posudzovať zrušenie funkčného miesta žalobcu. Zrušenie miesta je výlučne na zamestnávateľovi, ktorý o tom musí rozhodnúť písomne, čo aj zamestnávateľ urobil. Z hľadiska právnej povahy rozhodnutie o zrušení pracovného miesta nemá povahu právneho úkonu. Medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou musí byť príčinný vzťah a tento vzťah v konkrétnom prípade bol.

Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhol toto dovolanie zamietnuť a žalovanú zaviazat' na náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) prejednal dovolanie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmajúc najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanvej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý vykazuje znaky rozsudku podľa § 238 ods. 1 O.s.p.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou,

ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. Dovolateľka žiadnu z týchto väd nenamietala a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani vadu tejto povahy dovolateľka nenamietala.

Dovolateľka namieta, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Napriek tomu, že dovolateľka odôvodnila dovolanie (iba) tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a teda nenamietala (ako je už vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedené) existenciu niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (ktoré nezistil ani dovolací súd) a ani existenciu inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.), dovolací súd dospel k záveru, že v prejednáwanej veci je konanie postihnuté práve touto posledne uvedenou vadou.

V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Výklad opodstatnenosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku má obsahovať odôvodnenie rozsudku. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozsudku; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Citované ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozsudku. Z hľadiska úplnosti odôvodnenia rozsudku sa žiada, aby odôvodnenie obsahovalo najmä stručné a výstižné prednesy účastníkov a ich konečné návrhy, dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočností, ktoré mal preukázané, a právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Ak súd svoj právny záver v rozhodnutí riadne neodôvodní, jeho rozsudok tak zostáva nepreskúmateľný. V takom prípade ide o inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V preskúmvanej veci sa žalobca voči žalovanej domáhal určenia neplatnosti výpovede. Okresný súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná, preto ju zamietol. Krajský súd, ktorý konal o odvolaní žalobcu, na rozdiel od okresného súdu však dospel k "diametrálne odlišnému právnemu záveru", preto rozsudok okresného súdu zmenil a žalobe vyhovel, pričom však sa pri odôvodnení tohto svojho právneho záveru v zásade obmedzil iba na strohé konštatovanie, že pri výpovedi danej žalovanou žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm.b/ Zákonníka práce "išlo predovšetkým o naplnenie snahy odporcu zbaviť sa navrhovateľa". Z takéhoto odôvodnenia zmeňujúceho rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že nespĺňa náležitosti odôvodnenia rozsudku v zmysle citovaného ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. Pre nedostatok dôvodov sa stal napadnutý rozsudok nepreskúmateľným, v dôsledku čoho konanie pred odvolacím súdom je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.).

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 1 O.s.p. rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd aj o náhrade trov konania vrátane trov dovolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. marca 2009

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová